

Václav Boguaj - O hokeji

Moje první krůčky na ledě byly ve dvou letech. Dovedla mě tam mamka, protože jsem jako malý byl velmi čiperné dítě. Poprvé jsme se ocitli na veřejném bruslení, kde byla spousta lidí, a moc se mi tam líbilo. Do hokejového klubu v Hlinsku mě mamka s tatškou přihlásili hned po té, co zjistili, jak jsem na ledě spokojený. Říkali si, že se tam naučím alespoň pořádně bruslit. Začínal jsem výuku u malé kovové hrazdičky, kterou jsem sunul před sebou, abych nespádl. Později jsem se učil držet rovnováhu. Podpíral jsem se hokejkou, nežli jsem byl schopný ujet kousek po kluzišti bez nějakého předmětu. Na led nás chodili trénovat tatínkové spoluhráčů. Hrávali jsme hokej na jednu třetinu hřiště a postupem času nám určili pozice ve hře. Mně byla přidělena pozice útočníka, protože jsem byl dravý a hravý. Moc mě to bavilo a ještě dnes stále baví.

V současné době hrají tady v Pardubicích na pozici útočníka i obránce. Pan trenér říká, že jsem univerzální hráč a takových je prý málo. Hokej je hra, kterou mám moc rád a je zároveň mým velkým koníčkem. Jsou tu kamarádi, se kterými si rozumím, a máme prima kolektiv. Dnes jsem vděčný, že mně rodiče umožnili hrát hokej tady v Pardubicích. Pokud budu pokračovat, čeká mě ještě dlouhá cesta, která bude záležet nejen na mě, na rodičích a trenérech, ale i na štěstí. Jsou dny, kdy se mi daří, a pak dny, kdy to není příliš valné. Přesto bych rád hrál a posouval se dál. Mám radost z každého vyhraného zápasu. Chci samozřejmě v budoucnu mnoho dalších zápasů vyhrát. Uvědomuji si, že mě to bude stát spoustu úsilí nejen na ledě, ale i ve škole, která mi moc nejde. Budu se snažit. Rád bych zúročil to, co jsem se naučil a snad ještě naučím, a do budoucna bych rád hrál hokej, a když to nedopadne a nebudu dostatečně dobrý, rád bych trénoval malé děti. K tomu ovšem povede dlouhá cesta.

Vojtěch Vašíček - Dlouhá cesta za úspěchem

Jmenuji se Vojtěch Vašíček, je mi 12 let a chtěl bych hrát hokej na vysoké úrovni. Před dvěma lety jsem přestoupil z HC Chrudim do Pardubic. Minulý rok jsem se stal žákem hokejové školy.

A jak to vše začalo? Když mi byly čtyři roky, tak jsem pod stromečkem objevil dárek a v něm byly takové zvláštní boty, které měly dole nože. Jak asi v tom budu chodit? V druhém balíčku byla přilba s košíkem. Copak koušu? Druhý den jsem vše pochopil. Rodiče mě vzali na velký stadion, kde všichni měli na nohách tyhle boty, kterým se říká brusle. Po prvních krůčkách jsem byl rád, že mám přilbu s košíkem. Jé, to se to smekalo! Po několika návštěvách zimního stadionu jsem jezdil. Když jsem myslel, že už vše zvládám, tak mi dali do ruky tyčku, které se říká hokejka, a obrovské rukavice. Postupně jsem odhaloval všechny záhady a stával se ze mě hokejista. Byl jsem v hokejovém oddíle a začínal hrát zápasy. Moc se mi líbilo dávat góly. Najednou jsem stál na velkém hřišti a začal hrát „velký hokej“. První slzička mi ukápla, když jsem poprvé seděl na trestné lavičce. Vždyť jsem nic neudělal, jen nás bylo na hřišti šest. Na konci čtvrté třídy jsem se dostal do výběru a chtěly mě Pardubice. To je sen každého hokejisty hrát za velké mužstvo. A tak byl ze mne Pardubák. Měl jsem strach, jaké to bude v novém oddíle. Budou mě mít

rádi? Když jsem vše zvládl a ukončil první rok v Pardubicích, tak nastal další šok – už nemohu chodit v Chrudimi do školy, protože bych nestíhal tréninky. Jaké to bude v nové škole? Budu vše umět?

Ted' chodím do šesté třídy hokejové školy, hraji v dresu číslo sedm a mám své jméno na zádech. Stal jsem se kapitánem. Splnil se mi sen? Budu hokejista? Čím budu a čím chci být? To jsou otázky, na které neznám odpověď. Chci se dobře učit ve škole a pro hokej udělat maximum, abych pomohl klukům vyhrávat a za rok se dostal do hokejové akademie. Mám své nedostatky, o kterých vím, a snažím se je odstranit. Musím na sobě hodně pracovat, čeká mě spousta dřiny. Takže cesta za úspěchem bude dlouhá.

Jiří Bitnar - Daleká cesta

Každý člověk má své sny. Můžou být krátkodobé, ty se dají splnit poměrně brzy. Pak jsou tady ty dlouhodobé a k těm vede dlouhá cesta, leckdy velice složitá a nemusí se vůbec vyplnit. Může vám pod nohy skočit problém, se kterým vůbec nepočítáte.

Od malička sportuju, hraju hokejbal a hokej. Jsem několikanásobný mistr republiky v hokejbalu a ani to nebyl můj sen. Pouze přišla příležitost a povedlo se. Do branky mě přivedli kamarádi tat'ky, dnes už i moji kamarádi – Adam Svoboda a Janko Lašák. Oba mohou už dnes říct, že ušli ve sportu dalekou cestu, ale ani jeden nestojí na jejím konci. Já stojím na jejím začátku a chtěl bych je dohonit a dojít třeba ještě dál, ale čekají mě perné chvíle. Co všechno bych měl projít?

Jsou to každodenní tréninky, kdy moji kamarádi nehokejisti třeba ještě spí nebo už jsou doma ze školy a hrají si. Jsou to víkendy strávené na zimních stadionech a na cestách na ně v autobusech, kdy si ti samí kamarádi jezdí k babičkám, chodí do kina nebo ven. Pokud tohle budu zvládat a projdu mládežnickými kategoriemi, čeká mě další stupínek. Mužská kategorie. Tam je to úplně jiné, větší konkurence, na nás gólmany jiné tlaky na psychiku. Znamená to i další odříkání. Jiná životospráva, nebude tolik času třeba na holky.

Jsem ochotný všechno tohle obětovat, abych došel v hokeji daleko. Víím, může přijít překážka – zranění, nemoc, cokoliv, ale nad tím nemůže sportovec přemýšlet. A pokud budu chtít hrát extraligu, NHL nebo být v reprezentacích, budu muset svoje úsilí ještě zdvojnásobit. Vysoké cíle jsou od člověka vždy hodně daleko a je k nim cesta dlouhá a trnitá. Ale myslím, že se po ní vyplatí jít.

Filip Brož - Cesta za úspěchem

Všechno v životě má svůj začátek a i má cesta k úspěchu někde začala. Začínal jsem s fotbalem, ale ten mě moc nebavil, tak jsem se dostal k hokejbalu. Psal se 13. března 2011 a já jsem se stal oficiálně hráčem hokejbalového klubu HBC Svítkov Stars Pardubice. Hned můj první turnaj se povedl, vyhráli jsme. Ve finále jsme porazili našeho městského rivala HAK Pardubice. Poté mě čekal první velký turnaj - Mistrovství České

republiky mini přípravek v pražské Hostivaři. Skončili jsme celkově pátí z osmi. Jelikož jsem měl zraněný kotník, odehrál jsem z pěti zápasů pouze dva, ale i tak jsem si tento turnaj moc užil.

Přišla nová sezóna a ta se velmi povedla, vyhráli jsme východočeský přebor. Poté přišlo Mistrovství republiky mini přípravek, které se konalo dokonce na našem domácím hřišti.

Další rok a můj přestup do vyšší kategorie přípravky. První sezóna za přípravku byla plná výkyvů, stalo se nám, že jsme jeden turnaj skončili druzí, ale v dalším turnaji předposlední. Čekalo nás Mistrovství republiky v Moravské Třebové a Svitavách. První dva zápasy jsme prohráli s velkým rozdílem, tak jsme byli blízko vyřazení. Najednou však přišlo z mrtvých vstání, byli jsme pět minut od vyřazení, ale zápas jsme třemi góly obrátili. V osmifinále jsme velmi napínavý zápas vyhráli 2:1 na nájezdy. Po druhém dnu na turnaji jsem musel odjet do školy v přírodě, takže jsem už do dalších zápasů nezasáhl.

Přišla další sezóna a k tomu můj debut v mladších žácích na dvoudenním turnaji v Hostivaři. Celou tuto sezónu jsem hrál dvě soutěže - východočeský přebor přípravek a východočeský přebor mladších žáků. V soutěži přípravek jsme celou sezónu neprohráli jediný zápas a jednoznačně jsme ovládli celý východočeský přebor. Před největší akcí této sezóny jsme absolvovali velmi náročnou přípravu. Trénovali jsme pětkrát týdně a ještě k tomu přípravné dva zápasy. Občas jsem si sáhl až na dno svých sil. Poté přišel vrchol sezóny, Mistrovství republiky přípravek v Děčíně a Ústí nad Labem. Základní skupinu jsme odehráli v Ústí, celou jsme jí prošli bez jediného zaváhání. Poté jsme se přesunuli do Děčína, kde se měly odehrát čtvrtfinálové skupiny a také playoff. Stali jsme se vicemistry republiky. Celkově tento úspěch hodnotím zatím jako svůj největší sportovní úspěch. Je tu nová sezóna, s kterou přichází šance na nové úspěchy.

Marek Bažant - Daleká cesta

Když jsem byl malý, neustále jsem kopal do míče. Rád jsem chodil na tatínkovy fotbalové zápasy. Jednou na začátku léta se mě tatínek zeptal, jestli nechci chodit na fotbal, a já jsem souhlasil. A tak začala moje fotbalová „kariéra“.

Hrát fotbal jsem začal ve čtyřech letech v kategorii mini přípravek. Chtěl jsem být brankář, ale bylo nás víc, kteří chtěli hrát na tomto postu. Proto jsme se museli s kamarády střídat. Na trénincích jsme se naučili základy fotbalové techniky. V šesti letech jsem postoupil do starší kategorie a tam jsem odehrál jeden ze svých prvních zápasů. Zápas byl v Holicích a já jsem byl brankář! Můj výkon nebyl nejlepší, ale zlepšoval jsem se. Ve vyšší kategorii jsem dostal první pozvánku na fotbalové výběry, kde jsem také působil na postu brankáře. S kamarády jsme odehráli mnoho zápasů. V některých jsme zvítězili, ale mnohokrát jsme i prohráli. Pak přišla pozvánka od klubů FK Pardubice a FK Chrudim, ale já jsem je odmítl. Dostali jsme nové trenéry Martina Reka a Hanu Doležalovou. Byli přísní, ale hodně jsme se naučili a zlepšili se. Důkladně jsme se připravovali i o letních prázdninách na soustředění v Kolesách.

Velkým zážitkem pro mě byla návštěva fotbalového turnaje v Berlíně, kde jsme skončili na šestém místě v konkurenci 15 družstev. Přestoupil jsem do kategorie mladší žáci a hned na prvním tréninku jsem potkal spolužáka z nové třídy, Vojtu Pozdníka. Vojta mi pomohl skamarádit se s novými spolužáky a za to jsem moc rád. Začali jsme hrát na větším hřišti a výsledky se už počítaly do tabulky. Hrál jsem pravého záložníka, středního záložníka a útočníka. Postoupil jsem do starších žáků. Mnoho se změnilo. Zápas netrvá 70, ale 80 minut. Ze začátku jsem se bál, že neukopnu větší míč, ale zvládl jsem to. Fotbal mám rád a moc mě baví. Mé vzory jsou Messi a Neymar Jr. Oba hrají za klub FC Barcelona. Z českých fotbalistů považuji za nejlepšího Petra Čecha. Stát se úspěšným fotbalistou, to bude ještě daleká cesta.